

Отак загинуѡ

Гуска

КОМЕДІЯ НА ТРИ ДІЇ

ДІЯ ПЕРША

1

— Кш-кш-кш! Кш-ш-ш! Куди ото полетіла, як та делегатка жонвіддільська? А куди, кажу, куди-и-и?.. У двері, паскуднице, в двері!.. *(Гналась з віником за мухою, сичала Секлета Семенівна. З розгону наткнулась у дверях на гостю, трохи з ніг не збила).* Ой!

2

Гостя й собі:

— Ой!..

Раптом упізнали одна одну:

— Невже?.. *(Аж здивувалась з радості Секлета Семенівна)*

— Семенівно!

— Ня-ня?

— Я, моя воздуховная!..

— Та неже це ти, Івдонько?

— Істинно, ще й воістинно, я!

Секлета Семенівна (аж знесиллась. Сіла на стілець. До Івді млосним голосом). Немов доленьку свою побачила і вся, як вербинонька, затрусилась...

Івдя (й собі під той голос). А я вся, як од трясці, затрусилася. Та й як, голубице, не труситися нам, коли аж шість годочків не бачилися...

Секлета Семенівна (поправила). Сім!

Івдя. Ой шість!

Секлета Семенівна. Сім!

Івдя. До більшовиків чотири та за них оце другий...

Секлета Семенівна (з натиском). Сім, кажу!

Івдя (з неохотою уважила). Аж сім годочків, ба-риньо, не виділися.

Секлета Семенівна (знов млосним голосом).
І віриш, Івдонько, аж серце і всі нерви отерпли!..

Івдя. А в мене, голубице, дак немов хто шилом уколов!..

Секлета Семенівна (оповила Івдю). Ой не кажи так ніжно, Івдонько, ой мрійно так не говори, бо... (цілючись) бо не видержу я й помру!.. Хух, аж заморилася!

Івдя (висякалась). А як же, голубице, ще й золотокрилице, як не моритися, як не помиратися нам, коли ж таки шість годочків як бачилися, коли життя наше під комуною на волосиночці теліпається! І так уже теліпається, що аж боюсь оце спитати, що як же ся мають мої чаєнята, мої кралечки мальовані? Чи ж живенькі вони, здоровенькі?

Секлета Семенівна. Слава богові!

Івдя. Устонька?

Секлета Семенівна. Перша в домі помічниця.

Івдя. Моя цесарочка! Настонька яка?

Секлета Семенівна. У хорі співає.

Івдя. Моя канарочка! Пистонька?

Секлета Семенівна. Квіти з паперу навчилась робити. Та які! Немов справжні! Живі!

Івдя. Моя павочка! Христонька?

Секлета Семенівна. Гаптує, вишиває.

Івдя. Вона ж моя ластівочка! Христонька?

Секлета Семенівна. Оце ж двадцять третій пішов.

Івдя. Куріпочка! Онисонька?

Секлета Семенівна. Повненька. На театрах грається.

Івдя. Моє чаєнятко! Охтисонька?

Секлета Семенівна. Якби ти знала, яка гарненька!

Івдя. Мое янголятко! Ще про когось питаюсь, а тоді вже скажу: нині одпускаєши рабу твою, владико, по глаголу твоєму з миром. Саватій Савлович як, голуб йорданський, ся мають?

Секлета Семенівна. Ой Івдонько!

Івдя. Що, голубице?

Секлета Семенівна. Горе!

Івдя. Та невже, золотокрилице?

Секлета Семенівна. Та ще ж яке горе!

Івдя. Не здоровенькі?

Секлета Семенівна. Не можу й вимовити.

Івдя. Невже не живенькі?

Секлета Семенівна. На якусь реєстрацію покликали. Наказ од більшовиків — негайно щоб з'явитись! Попроцавсь, заплакав і пішов...

Івдя. І тут, у городі, реєстрація? А я думала, що тільки у нас на селі таке робиться, що через реєстрації та всякі революції з небожем посварилася...

Секлета Семенівна (*дістала з шухляди колоду карт*). Кинь на карти, Івдонько, поворожи мені, милонько!

Івдя. Ой кинула б, голубице, та заприсяглася перед Ісусом не брати і в руки.

Секлета Семенівна. Івдонько, благаю!

Івдя. Воздуховная, не можу!

Секлета Семенівна. Заворожи, кажу!

Івдя. Не можу, кажу!

І вже були б посварилися, та надбігла Устонька, старша донька в домі, суха, як тараня, дівка.

3

Устонька. Няня?

Івдя. Голубівно моя!

Поцілувалися.

Устонька. Ну, яка я тепер, няню?

Івдя. А така, яка й була.

Устонька. А всі кажуть, що я стара стала.

Івдя. Анітрішоньки!

Устонька. Правда? *(Та й припала до Івді).*

Івдя. Тричі правдивая правда!

Зацілувалися.

Секлета Семенівна. Годі! Послі націлуєтесь! Бо вже, може, папу нашого зреєстровано. Чуєш, Устонько?

Івдя. Та як же нам не цілуватися, як не милуватися, коли ж шість годочків...

Секлета Семенівна. Сім!

Івдя. Сім годочків минуло, як бачилися, а вона ж така, моя цесарочка, як і була: тонесенька, молодесенька!

Секлета Семенівна. Годі, кажу! Бо вже, може, Савасика тричі зреєстровано, а він прийде — і борщ не готовий. Іди вари, Устонько! Чуєш?

Устонька *(пошепки)*. Досадно стало, що сама стара!.. *(Пішла)*

Секлета Семенівна *(до Івді)*. Заворожи!

Івдя. Не можу!

Секлета Семенівна. А я кажу — заворожи! На Саватія Савловича!

Івдя. То тільки на Саватія Савловича, тільки на його самого, бо заприсяглася Ісусом не брати і в руки... *(Кинула на карти)* Так, так... Утісненіє їм в серці велике, проте не вдавайтесь в тугу... Радійте, воздуховная!

Секлета Семенівна. А що, Івдонько? Що?

Івдя. Радійте! Дорога йому вперед і назад. Несподіваність. Радість. Бо дама з дороги у власному домі. Та така ж через неї радість, що райська радість!..